

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้สนับสนุนการกระจายอำนาจ การจัดทำหลักสูตรไปสู่ท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยครูและชุมชนมีบทบาทในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสมดุลและสัมพันธ์กัน ทั้งหลักสูตรที่เน้นความเป็นสากลบนฐานของความเป็นไทย หลักสูตรที่เป็นความสนใจของผู้เรียนและหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งเป็นภูมิปัญญาชาวบ้าน และสภาพแวดล้อมของชุมชน เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตรา 7 กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องให้ผู้เรียนมีความภาคภูมิใจ ในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้ที่เป็นสากล มาตรา 23 กล่าวถึง การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้ คุณธรรม และกระบวนการเรียนรู้ บูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา และยังสนับสนุนให้ครูจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนใน มาตราที่ 27 กล่าวว่าให้คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ โดยให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในวรรคหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กรมวิชาการ 2542 : 7-15) นอกจากนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญข้อหนึ่งของหลักสูตร คือมุ่งพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพซึ่งเน้นมาตรฐานการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปวัฒนธรรมประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รักประเทศชาติ ท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงาม ในสังคม (กรมวิชาการ 2545 : 4)

ดังนั้นการศึกษาจึงควรเป็นวิถีชีวิต ทุกส่วนในสังคมควรมีส่วนร่วมในการศึกษา ระบบการศึกษาของเราค่อนข้างจำกัดหรือปิดตัวอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ขาดการมีส่วนร่วมอันหลากหลายของสังคมทำให้การศึกษาไทยขาดพลัง ขาดคุณภาพ ขาดความสนุกและมีปัญหา มาก (ประเวศ วสี.2541: 50) วิถีชีวิตที่ชาญฉลาดปรากฏในรูปของภูมิปัญญาไทย ซึ่งเป็นองค์ประกอบความรู้สำคัญส่วนหนึ่งที่ต้องปลูกฝังให้กับเยาวชนในชาติได้เรียนรู้ถึงความยิ่งใหญ่ และควรค่าแห่งความภูมิใจเป็นฐานแห่งวิถีคิดและจตุรรวมของจิตสำนึกทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัวชุมชนและประเทศชาติจึงจำเป็นต้องนำเข้าสู่ระบบการศึกษาทั้งนี้เพื่อให้เกิดการฟื้นฟู สืบสานต่ออย่างยั่งยืน จากการทบทวนบทเรียนของการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาได้ข้อสรุปว่า การพัฒนาประเทศไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทยเท่าที่ควรทำให้เกิดปัญหาและ สภาวะวิกฤตนานาประการ การพัฒนาคนหรือการศึกษาโดยรวมก็เป็นที่ไปตามแนวทางของ ตะวันตกเป็นสำคัญ ฉะนั้นเพื่อให้การพัฒนาคนต่อจากนี้ไปได้รับการแก้ไขให้สอดคล้องกับวิถี ชีวิตวัฒนธรรมไทย การนำภูมิปัญญาที่สั่งสมไว้ในบ้านเมืองเรามาใช้เป็นพื้นฐานสำคัญส่วน หนึ่งในการพัฒนาหรือการปฏิรูปการศึกษา จึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องนำมิติทาง วัฒนธรรมมาใช้ในการพัฒนา (นิคม ชมภูหลง. 2543: 3-4) การศึกษาเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่ง ในการพัฒนาให้เกิดสันติสุขแห่งคน มีจิตสำนึกมีความรับผิดชอบ และมีส่วนร่วมในการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองการปกครองและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการดำรงชีวิต ของสังคมไทยโดยส่วนรวมภูมิปัญญาไทย เป็นองค์ประกอบความรู้สำคัญส่วนหนึ่งที่ต้อง ปลูกฝังให้กับเยาวชนในชาติ

ฉะนั้นจากความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษา สอบถาม ข้อมูลจากสำนักงานพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ (หน่วยศึกษานิเทศน์) ผลการดำเนินการที่ผ่านมา จนถึงปีงบประมาณ 2544 พบว่า ปัญหาด้านการปฏิรูปหลักสูตรที่ สำคัญข้อหนึ่งคือ ครูและชุมชน ให้ความร่วมมือในการจัดทำหลักสูตรในท้องถิ่นน้อยมีสาเหตุ จากไม่เข้าใจ ไม่มีความรู้ ขาดประสบการณ์ ขาดทักษะในการจัดทำ ขาดความร่วมมือ ขาดการ นิเทศ ติดตามผล ขาดการพัฒนาหลักสูตร และจัดทำแผนการเรียนที่หลากหลาย และการจัดทำ สารระการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางที่สอดคล้องกันตามความต้องการของผู้เรียน และชุมชนแนวทางการแก้ไขปัญหา คือ การประชาสัมพันธ์ให้ครูและชุมชนเข้าใจ เชิญวิทยากร ผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ เรื่องหลักสูตร จัดอบรม เรื่องการสร้างหลักสูตรท้องถิ่น สนับสนุน ให้สถานศึกษาจัดทำแผนการเรียนรู้อันหลากหลายสอดคล้องกับทรัพยากรและความต้องการ ของท้องถิ่น โดยให้ชุมชนและองค์กรต่างๆ ได้มีส่วนร่วม (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

กาฬสินธุ์. 2545: 7) หลักสูตรท้องถิ่นจึงเป็นจุดเน้นที่สำคัญ อีกข้อหนึ่งในการพัฒนาการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ ซึ่งได้กำหนดให้ทุกโรงเรียนต้อง จัดทำหลักสูตรท้องถิ่นโดยการทำเนื้อหาสาระอันเป็นเรื่องราวของท้องถิ่น จากภูมิปัญญาชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณค่าแห่งความภาคภูมิใจ ซึ่งเป็นรากฐานของชีวิต อันจะนำไปสู่การฟื้นฟู และสืบสานอย่างยั่งยืนตลอดไป จากการศึกษาบริบทของชุมชน ผู้วิจัยจึงนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นหลักสูตร เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนของโรงเรียนบ้านเหล็กกอกอกสามัคคี จากการสอบถาม สัมภาษณ์ความสนใจความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน จากนักเรียนทั้งหมด 150 คน คิดเป็นร้อยละ 4.17 มีความสนใจที่จะเรียนหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง การทอเสื่อกก เพราะต้องการมีความรู้ สามารถสร้างรายได้ให้กับ ครอบครัว ส่วนผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 24 คน จากทั้งหมด 24 คน ต้องการมีส่วนร่วมในการจัด กิจกรรมการเรียน การสอน คิดเป็นร้อยละ 4.74 ส่วนวิทยากรท้องถิ่นจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 24 คน ต้องการที่จะร่วมถ่ายทอดความรู้ การทอเสื่อกกให้กับนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.17

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในเรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเหล็กกอกอกสามัคคี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น รู้จักอนุรักษ์ภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า รักและหวงแหนท้องถิ่นของตนเอง รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มีอาชีพเสริม รู้จักวางแผนและพัฒนางานให้ได้อยู่เสมอ เพื่อเตรียมการไปสู่การประกอบอาชีพที่ดีในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทอเสื่อกกชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อพัฒนาแผนการเรียนรู้ เรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน โดยใช้แผนการเรียนรู้ เรื่องการทอเสื่อกก ก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียน วิทยากรท้องถิ่นและผู้ปกครอง ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน

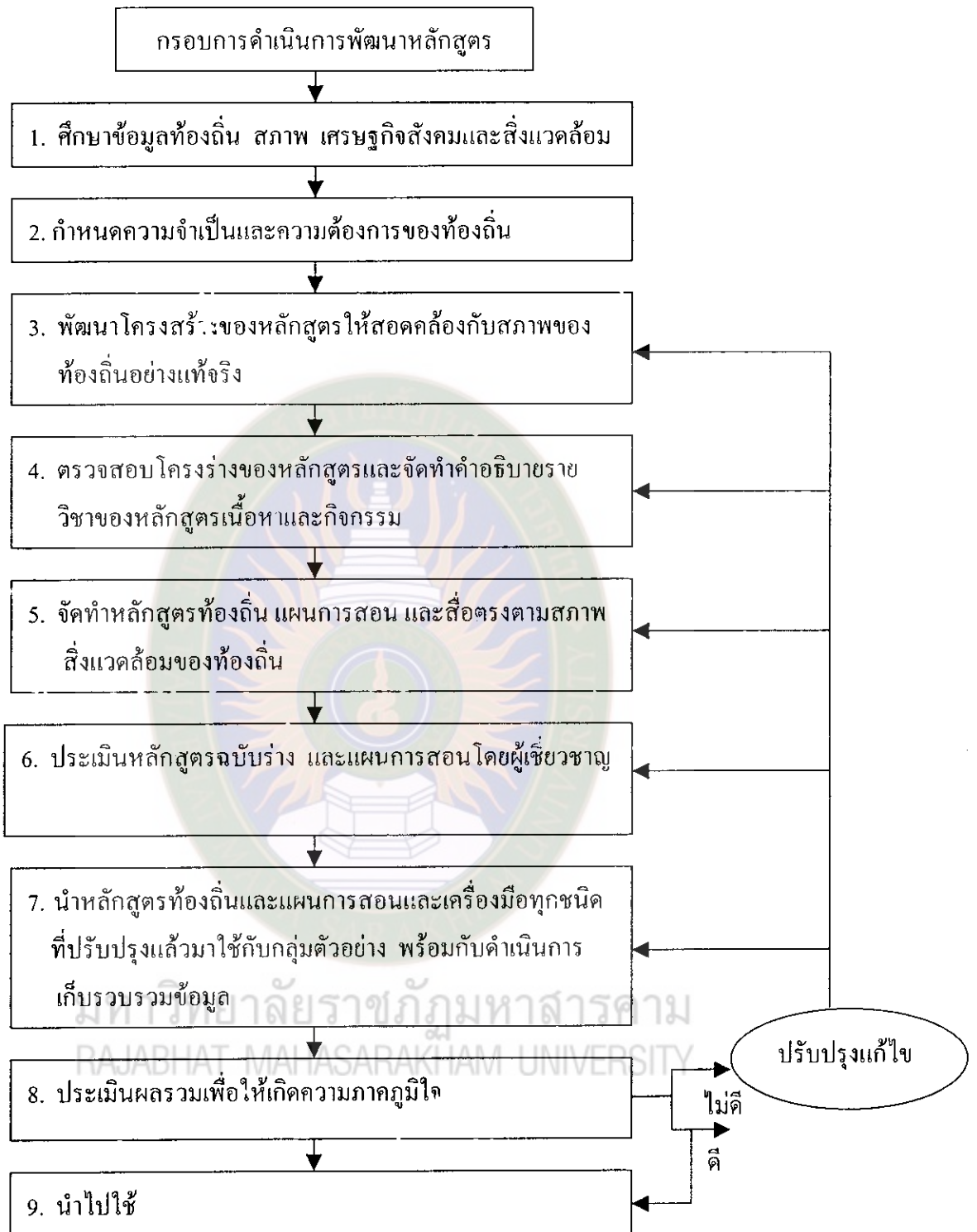
สมมติฐานการวิจัย

1. หลักสูตรท้องถิ่น การทอเสื่อกกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเหล็กกอกอกสามัคคี มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. นักเรียน วิทยากรท้องถิ่น ผู้ปกครองมีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด เกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยการปรับปรุงรายละเอียดของเนื้อหา (กรมวิชาการ : 51-33) และขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร ของนิคม ชมภูหลง (2542 : 111) และกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของ สัจด์ อุทรานันท์ (2532 : 314-2315) แล้วนำมาดัดแปลงเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY



แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร คัดแปลงมาจากกรมวิชาการ.

2540 : 51-53

ที่มา : คัดแปลงมาจากงานวิจัยของนิคม

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้มี 2 กลุ่มคือ

1. ประชากรในท้องถิ่นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร
จำนวน 62 คน ประกอบด้วย
 - 1.1 ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเหล็กกกกอกสามัคคี ตำบลเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 24 คน
 - 1.2 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนบ้านเหล็กกกกอกสามัคคี จำนวน 9 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจงและเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ
 - 1.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน
 - 1.4 วิทยากรท้องถิ่น จำนวน 5 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย
 - 2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเหล็กกกกอกสามัคคี ตำบลเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 24 คน ได้มาโดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง
 - 2.2 วิทยากรจำนวน 5 คนได้มา โดยการสุ่มแบบเจาะจงซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องการทอเสื่อกก
 - 2.3 ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำนวน 5 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจงทำหน้าที่ตรวจสอบประเมินหลักสูตรท้องถิ่นและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร คือภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2548 ถึงเดือนกันยายน 2548 รวมระยะเวลา 5 เดือน
4. เนื้อหา คือ หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น
5. สถานที่ที่ทำการวิจัย คือ โรงเรียนบ้านเหล็กกกกอกสามัคคี ตำบลเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาฬสินธุ์เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์

6. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

6.1 ตัวแปรอิสระ

6.1.2 หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น

6.1.2 แผนการเรียนรู้เรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น

6.2 ตัวแปรตาม

6.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การทอเสื่อกก

6.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียน ครูท้องถิ่นและผู้ปกครอง ที่มีต่อการเรียน
การสอน

6.2.3 พฤติกรรมการปฏิบัติงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตรแม่บท หมายถึง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
2. หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เป็นแนวทางในการพัฒนา
3. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการปรับรายละเอียดเนื้อหาพัฒนาสื่อการเรียน การสอน จัดทำรายละเอียดเนื้อหาวิชาขึ้นใหม่ เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยสัมพันธ์กับหลักสูตรแกนกลาง
4. แผนการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการพัฒนาการจัดการเรียน การสอนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ
5. กก หมายถึง ไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งเกิดในที่แฉะชนิดลำต้นกลม เรียกว่า กกกลมใช้ทอเสื่อ สานเสื่อ ชนิดลำต้นสามเหลี่ยม เรียกว่า กกลังกา หรือ รังกา
6. เสื่อกก หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากต้นกก ใช้ปูนอนหรือนั่ง

7. การทอ หมายถึง การนำเส้นใยของกกที่คัดเลือกแล้วมาทอด้วยการสอดเส้นใยของกก ให้ขัดกับเส้นด้ายที่เป็นเส้นคั่นในเครื่องทอ ที่เรียกว่า กี่
8. วัตถุประสงค์ของกกที่ได้มาตรฐาน หมายถึง กกที่มีอายุช่วงประมาณ 4 เดือน ความสูงประมาณ 2 เมตร จะแก่พอดีมีความเหนียวสูง
9. ลายที่ทอ เป็นลายคั่น คือ การทอที่มีการคั่นการทำลวดลายด้วยสีต่างๆ ที่ได้จากการทอของชาวบ้านเหล็ก จริงๆ
10. รูปแบบ ของลายที่ทอได้รับการสืบทอดต่อกันมานานชั่วอายุคน โดยการบอกเล่าปากต่อปากและการฝึกฝนปฏิบัติจนเกิดการชำนาญด้วยตนเองสามารถพัฒนาลวดลาย จากลายคั่นเป็นลายดอกแบบต่าง ๆ เช่น ลายหมากจับน้อย หมากจับใหญ่ ลายดอกกรักเร่ ได้ตามความต้องการ
11. แบบวัดทักษะและกระบวนการทำงาน หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดการปฏิบัติงาน ผลงาน เรื่องการทอเสื่อกก กลุ่มสาระการงาน อาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น
12. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้วัดความรู้ ความสามารถของผู้เรียน เรื่องการทอเสื่อกก กลุ่มสาระการงาน อาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนจบหลักสูตร ซึ่งเป็นแบบปรนัย เลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 35 ข้อ
13. วิทยากร หมายถึง ประชาชนชาวบ้าน ผู้มีความชำนาญด้านการทอเสื่อกก ที่ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือ ในการร่วมเป็นผู้สอนภาคปฏิบัติ และเก็บข้อมูลในขณะปฏิบัติร่วมกับผู้วิจัย
14. ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในการทำงาน ในที่นี้หมายถึงประสิทธิภาพของแผนการสอน หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทอเสื่อกก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าจะเกิดการเรียนรู้ที่พึงพอใจ เท่ากับ 80/80 จึงมีความหมายดังนี้
- 80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน จากการวัดทักษะและกระบวนการ การทำงาน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน จากการทดสอบ และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยแบบทดสอบ ซึ่งได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

15. การประเมินหลักสูตร หมายถึง การรวบรวมและการศึกษาข้อมูล รวมทั้งวิเคราะห์ ข้อมูลเพื่อตรวจสอบว่าหลักสูตรมีข้อดี จุดอ่อนในเรื่องใด รวมทั้งผลการใช้หลักสูตร และการตัดสินใจว่า หลักสูตรมีมาตรฐานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่

16. พฤติกรรมการปฏิบัติงาน หมายถึง กระบวนการทำงานเป็นขั้นตอนที่มีควมรับผิดชอบที่ทำงานสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามความต้องการ สร้างองค์ความรู้ที่หลากหลายให้กับตนเอง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์การปฏิบัติจริง ฝึกนิสัยรักการทำงาน สร้างสรรค์ผลงานจากทรัพยากรท้องถิ่น เรียนรู้การแก้ปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลผลิต และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
2. ได้แนวทางในการทำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ และสามารถนำความรู้เรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางสำหรับพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต่อไป
3. โรงเรียนมีหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทอเสื่ออก เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
4. โรงเรียนมีแผนการเรียนรู้เรื่องการทอเสื่ออก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียน การสอนที่มีประสิทธิภาพ